

TONT JA
MANNAPUDER

Markus Saksatamm

TONT JA MANNAPUDER

naljajutud lastele

Illustreerinud Maido Hollo

 TÄNAPÄEV

Oliver Martinile

Toimetanud Siiri Rebane
Kujundanud Villu Koskaru

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Esmatrükk 2011, juurdetrükk 2015

Tekst © Markus Saksatamm ja Tänapäev, 2015
Pildid © Mairo Hollo

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

ISBN 978-9949-27-111-5

Tont ja mannapuder

Mauri pörnitses umbusklikult taldrikut, kus auras mannapuder.

„See on väga tervislik,” kinnitas ema köögiukse vahelt. „Mis sa tast songid? Söö.”

Mauri raputas trotslikult pead. Ta torkas lusika pudrusse ja vedas seda edasi-tagasi.

„Ära tee, kõdi on,” itsitas pudruports. „Hakka juba sööma, ma jahtun ju ära.”

„Mina ei taha,” torises poiss. „Mannapuder on titade toit.” Selline jutt mannapudrule ei meeldinud.

„Mina ei ole titade toit,” teatas ta pahaselt. „Sa ise ajad tita juttu. Ole ikka mees, löö lusikas sisse ja vohmi taldrik tühjaks!”

„Söö ruttu,” hüüdis ka ema teisest toast. „Ma pean veel köögi ära koristama. Oh, mul on nii kiire!”

Mauri aga muutus üha pahuramaks. Muud enam ei kuulegi kui kiire, kiire, kiire. Temal, Mauril, on ju samuti kiire. Tema peab kooli minema. Ikkagi esimene klass käsil, mitte enam lasteaiarühm. Aga tema on õiglane ega sunni teisi seepärast putru sööma.

„Hakka pihta, tšempion!” Mannapuder pilgutas poisile oma kollast võisilma. „Maitse kas või natuke.”

„Ei maitse,” kuulutas poiss jonnakalt. „Ei. Ei taha.”

„Õige värk,” kostis äkki kellegi hääl. „Mis sa sest kõrdist ikka helbid.” Mauri kiikas üle õla ning märkas kööginurgas tolmutonti. Sellist väikest tuhakarva olevust. „Nõua parem kringlit,” andis tont hüva nõu. „Kui heaga ei saa, hakka jonnima. Trambi jalgu ja tee kõva kisa. See aitab.”

„Kringel teeb paksuks,” vaidles mannapuder vastu.

„Laps peabki paks ja hädine olema,” arvas tont. Siis pöördus ta Mauri poole ja ütles: „Sa, vembumees, viili koolist kõrvale. Ütle, et kõht valutab.”

„Valetada pole ilus,” manitses mannapuder. Aga tont ei teinud teda kuulmagi. Marssis hoopis mööda kööki ringi nagu suur ülemus.

„Me teeme siia savanni,” karjus ta tähtsalt. „Siin hakkavad elama igasugu elukad.”

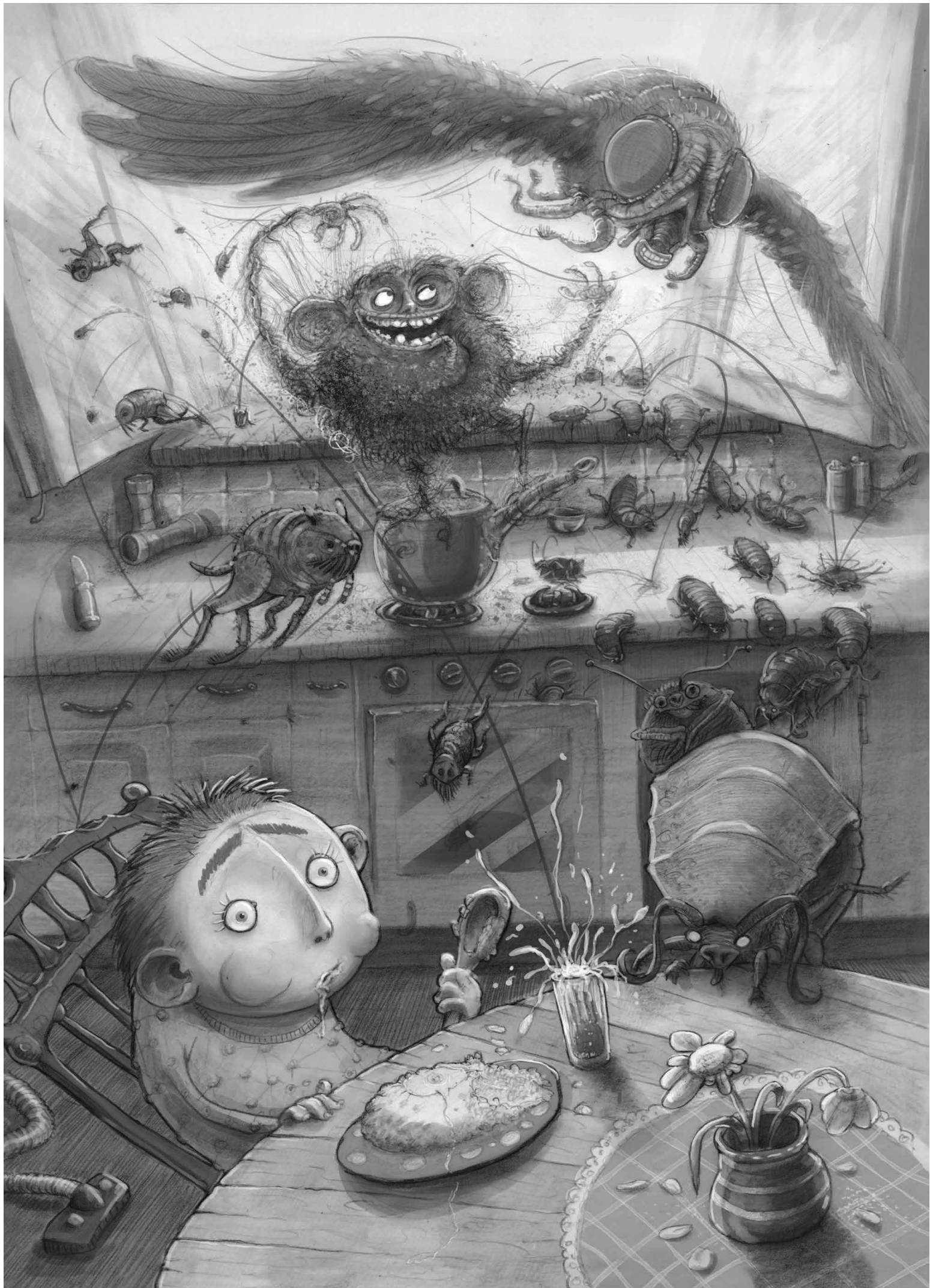
„Mis elukad?” küsis Mauri jahmunult.

„Eks ikka pühvlid ja kangurud.”

Maurile kippus kangesti naer peale. „Kust sa need pühvlid leiad?” küsis ta.

„Pühvlite asemel võtame prussakad,” lausus tont, kui oli veidi järele mõtelnud. „Teeme nii, et prussakad on mängult pühvlid. Tead, kui koristamisega vahet pidada, on meie pühvlid kohe platsis. Ja kangurute asemel muretseme kirbud. Just! Kirbud oskavad kah hüpata.”

Samal hetkel lendas köögiaknast sisse pirakas porikärbes. Tont muutus õige rõõmsaks.

„Näe, kotkas tuli,” õhkas ta rahulolevalt. „Asi hakkab ilmet võtma.”

„Söö ometi,” meelitas puder poissi. „Head isu, Mauri!”

„Mannakas viska prügiurni,” käskis tont. „Ta võib emale ära kaevata. Siis on savanniga kööga.”

„Ei viska.” Mauri kulm tõmbus kortsu. Talle ei meeldinud, et mingi tuustakas teda kamandab.

„Kuula sõna!” kisas tont kurjalt. „Mina olen savanni peremees!”

Nüüd sai Mauril mõõt täis. Ta lippas esikusse ja naasis sealt tolmuimejaga.

„Kuule, kes see sul on?” imestas tont. „See londiga? Elevant või?” Kuid Mauri lülitas tolmuimeja sisse ja imes tüütu tondi põrandalt ära. Siis tõmbas ta kogu põranda tolmuimejaga üle. Parem karta kui kahetseda, leidis ta. Muidu on tõesti nii, et igasugu tondid ja pühvlid tikuvad tuppa.

„Ma muutun leigeks,” halises mannapuder. „Päästke mind! Sööge!” Pudru võisilm oli üles sulanud ja voolas nagu pisar üle tema palge. Mauril hakkas vaesekesest kahju. Ta võttis lusika ja mekkis putru ettevaatlikult. Ei olnud väga vigagi! Siis võttis ta veel ühe suutäie, ja veel ühe.

„Braavo, maestro!” hüüdis puder iga lusikatäie järel. Aegamisi muutus tema hääl üha peenemaks ja peenemaks.

Kui ema toast tuli, oli puder söödud ja ka köök koristatud. Ta hõõrus jahmunult silmi.

„Tee ruttu!” ütles talle Mauri, kummikuid jalga venitades. „Meil on ju kiire. Väga-väga kiire.”